

Arrest

nr. 111 710 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Rasht en bent u een Iraans staatsburger. Op 10 december 2008 vroeg u in België voor de eerste maal asiel aan. Op 15 juli 2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing was gemotiveerd op uw gebrekkige medewerking, uw weigering om identiteitsdocumenten neer te leggen, op diverse tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en op het feit dat er aan uw verklaringen over uw activiteiten voor de Bahai-gemeenschap geen geloof kon gehecht worden. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 30 oktober 2009 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens diende u op 18 november 2010 een tweede asielaanvraag in. U haalde toen aan dat u zich

op 23 januari 2011 liet dopen binnen de Iraans-protestantse kerk. U gaf zelf ook lessen over de Bijbel aan Iraniërs die zich wensten te bekeren tot de protestantse kerk. U zag het immers als uw taak om met anderen over het christendom te praten en hen te overtuigen van uw geloof. Op uw facebook-profiel plaatste u foto's van uw doopsel evenals christelijke symbolen. U hield contact met andere Iraanse christenen. Iedereen mocht weten dat u christen geworden was. Nadat u uw familie inlichtte over uw bekering, ontving u overwegend negatieve reacties. Uw moeder vroeg u of u beseftte dat u daarmee waarschijnlijk alle banden met uw land verbrak. Uw vader weigerde u te spreken. Uw ex verbood u jullie dochtertje nog te contacteren. Op 20 oktober 2011 kende het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus toe. Het werd immers aannemelijk geacht dat u in geval van terugkeer naar Iran risico zou lopen op vervolging wegens uw religie en religieuze activiteiten. Uit het verslag van de luchtvaartpolitie d.d. 24 januari 2013 blijkt echter dat u naar Iran bent teruggekeerd, in het bezit van uw Iraans paspoort, uitgereikt door de Iraanse ambassade in Brussel op 20 november 2012. Ten aanzien van de politie gaf u toe naar Iran te zijn teruggekeerd. U wist niet waarom dit niet zou kunnen. U stelde in Iran geweest te zijn om over de Bijbel te praten. Tijdens het gehoor op 26 juni 2013 gaf u toe naar Iran te zijn teruggekeerd. U beweerde dat uw terugkeer was ingegeven door uw dochter die een zwaar ongeval had gehad, waarna zij in coma was geraakt. Op de Iraanse ambassade in Brussel zei u dat u als studente in België verbleef. Vervolgens verkreeg u probleemloos uw paspoort. Zowel bij uw aankomst op als uw vertrek vanuit de internationale luchthaven van Teheran wist u de ondervraging bij de douanecontrole te omzeilen. Uw broer had immers een douaneofficier omgekocht. Tijdens uw verblijf van bijna twee maanden in Iran verbleef u bij de familie van de vrouw van uw broer in Kangavar. Uit vrees voor uw ex-echtgenoot durfde u uw dochter in het Golsar-ziekenhuis in Rasht niet te bezoeken. Uw dochter werd later naar het Milad-ziekenhuis in Teheran. Nadat zij uit het ziekenhuis werd ontslagen, slaagde u er alsnog in haar te zien. Daarnaast ging u naar de huiskerk van de familie van uw schoonzus. Tijdens uw verblijf in Iran ondervond u geen moeilijkheden met de Iraanse autoriteiten. U wijt dit aan het feit dat u amper het huis verliet. In geval van terugkeer naar Iran vreest u alsnog vroeg of laat gearresteerd te worden door de autoriteiten. Tijdens uw gehoor op 26/06/2013 legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden opgemerkt dat uw aanvraag tot het bekomen van een paspoort bij de Iraanse ambassade in Brussel en uw daaropvolgende terugkeer naar Iran van 5 december 2013 tot 24 januari 2013 geenszins in overeenstemming te brengen zijn met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U rechtvaardigde uw reis naar Iran door het ongeval waarvan uw dochter het slachtoffer werd, waarna zij in coma belandde (CGVS 26 juni 2013, blz. 2). U hebt het ongeval van uw dochter en de daaropvolgende ziekenhuisopname echter geenszins aannemelijk gemaakt.

Vooreerst legde u van het ongeval waarvan uw dochter het slachtoffer zou zijn geworden of van de daaropvolgende opname in het Golsar-ziekenhuis te Rasht en het Milad-ziekenhuis in Teheran geen begin van bewijs neer. De geloofwaardigheid hiervan wordt verder ondergraven door het feit dat u bij uw terugkeer uit Iran ten aanzien van de luchtvaartpolitie in Brussel geen melding maakte van een dergelijk ongeval en/of ziekenhuisopname. Meer nog, u verklaarde toen dat u naar Iran was teruggekeerd om over de Bijbel te gaan spreken. U voegde daar nog aan toe niet in te zien waarom u niet naar Iran zou mogen terugkeren (zie verslag Federale Politie - Luchtvaartpolitie dd. 24/01/2013 - blauwe map).

Daarnaast bevatten uw verklaringen omtrent uw terugkeer in Iran diverse tegenstrijdigheden. Eerst haalde u aan uw dochter niet gezien te hebben tijdens uw verblijf in Iran (CGVS 26 juni 2013, blz. 4). Even later stelde u haar toch ontmoet te hebben, nadat zij het ziekenhuis verlaten had, en door uw broer naar u werd gebracht (CGVS 26 juni 2013, blz. 5-6). Waar u eerst beweerde bij uw aankomst in Iran aan vragen over uw religieuze activiteiten in België onderworpen te zijn geweest (CGVS 26 juni 2013, blz. 3), ontkende u dit een weinig later ten stelligste (CGVS 26 juni 2013, blz. 4).

Ten slotte kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de procedure om uw paspoort aan te vragen op de Iraanse ambassade in Brussel. Gevraagd naar uw verblijfsstatuut in België zou u gezegd hebben dat u studente was. U kon evenwel geen enkel document van een onderwijsinstelling neerleggen (CGVS 26 juni 2013, blz. 3). Bovendien gaf u eerder aan Iran op illegale wijze te hebben verlaten. U zou tevens een kopie van uw vluchtelingenkaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister) hebben voorgelegd waarbij u het woord 'vluchteling' zou hebben afgeplakt (CGVS 26 juni 2013 blz. 3). Dat een dergelijke handelswijze geen argwaan zou hebben gewekt bij het ambassadepersoneel, is weinig aannemelijk.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient geconcludeerd te worden dat op basis van uw verklaringen niet besloten kan worden noch tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg beslis ik de u toegekende vluchtelingenstatus in te trekken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. De Raad leidt uit het betoog van verzoekende partij af dat zij zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2.1. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat volgens artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een intrekking enkel kan gebeuren op basis van feiten die verkeerd zouden zijn weergegeven of achtergehouden, valse verklaringen of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest om de erkenning te verkrijgen of de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest. Deze beslissing moet met reden omkleed worden met vermelding van de omstandigheden van de zaak. Verzoekende partij merkt hierbij op dat artikel 57/6 van de vreemdelingenwet een toepassing betreft van artikel 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Ze verwijst desbetreffend naar het arrest nr. 193.171 van de Raad van State van 11 mei 2009 waarin werd aangegeven dat artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geen ruimere interpretatie geeft dan artikel 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verder haalt verzoekende partij aan dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen omtrent de beëindiging van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 een onderscheid maakt tussen een vreemdeling die occasioneel terugkeert en een vreemdeling die op regelmatige basis terugkeert. Verzoekende partij stelt dat de vluchtelingenstatus enkel kan worden ingetrokken wanneer de vreemdeling herhaaldelijk terugkeert naar zijn/haar land van herkomst.

2.2.2.2. Inzake de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, wijst de Raad erop dat desbetreffend artikel het volgende bepaalt:

"Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:

- 1. Hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;*
- 2. Hij, indien hij zijn nationaliteit had verloren, deze vrijwillig heeft herkreten;*
- 3. Hij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen en de bescherming geniet van het land waarvan hij de nieuwe nationaliteit bezit;*
- 4. Hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield;*
- 5. Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen;*
- 6. Hij, indien hij geen nationaliteit bezit, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende*

uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, terug te keren."

Artikel 55/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In dat geval is de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bevoegd om de vluchtelingenstatus op te heffen.

De beëindiging van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en artikel 55/3 van de vreemdelingenwet dient evenwel te worden onderscheiden van de intrekking van de vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet. Laatst vermeld artikel bepaalt het volgende:

"om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest".

De Raad wijst verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing *in casu* een intrekking van de vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet, betreft en dit omwille van de vaststelling dat het persoonlijk gedrag van verzoekende partij na diens erkenning als vluchteling erop wijst dat zij geen vervolging vreest. Daar de bestreden beslissing gesteund is op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet, en niet op artikel 55/3 van de vreemdelingenwet, is de commissaris-generaal *stricto sensu* niet verplicht om rekening te houden met de inhoud en interpretatie van artikel 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

De Raad merkt hierbij op dat de beoordeling van het persoonlijk gedrag van een asielzoeker in het kader van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet een feitenkwestie is, waarbij noodzakelijkerwijze verschillende elementen betreffende dit gedrag in overweging dienen genomen te worden. Relevante elementen zijn onder meer de frequentie van terugkeer, de periode van verblijf, de reden van terugkeer, de wijze van in- en uitreizen en de gedragingen van de asielzoeker in zijn land van herkomst.

In casu moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing omstandig motiveert waarom in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging kan worden aangenomen ten gevolge van haar persoonlijke gedragingen. Verwerende partij motiveert desbetreffend dat de aanvraag van verzoekende partij tot het bekomen van een paspoort bij de Iraanse ambassade in Brussel en haar daaropvolgende terugkeer naar Iran van 5 december 2012 tot 24 januari 2013 geenszins in overeenstemming te brengen zijn met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verder motiveert verwerende partij dat verzoekende partij geen enkele plausibele verschoningsgrond aanbrengt die haar terugkeer naar Iran kan rechtvaardigen. Verzoekende partij heeft het ongeval van haar dochter en de daaropvolgende ziekenhuisopname immers geenszins aannemelijk gemaakt. Aan de verklaringen van verzoekende partij dat zij de Iraanse ambassade in Brussel zou hebben misleid teneinde een paspoort te verkrijgen kan evenmin geloof worden gehecht.

De Raad wijst verzoekende partij erop dat de vaststelling dat verzoekende partij slechts één maal naar Iran terugkeerde, en niet herhaaldelijk, niet uitsluit dat er niettemin – gezien de omstandigheden eigen aan de zaak – kan worden geoordeeld dat verzoekende partij een persoonlijk gedrag aan de dag legt dat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. In het geval van verzoekende partij werd immers tevens vastgesteld dat zij haar aanvraag tot het bekomen van een paspoort richtte tot de Iraanse ambassade in Brussel. Een dergelijk gedrag van verzoekende partij is volstrekt onverenigbaar met haar voorgehouden angst voor vervolging omwille van haar religie en religieuze activiteiten door de Iraanse autoriteiten.

2.2.3.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij van het ongeval waarvan haar dochter het slachtoffer zou zijn geworden of van de daaropvolgende opname in het Golsar-ziekenhuis te Rasht en het Milad-ziekenhuis in Teheran geen begin van bewijs neerlegde, duidt verzoekende partij erop dat bewijsstukken hieromtrent niet evident zijn en dat zij er in ieder geval alles aan doet om te bewijzen dat haar dochter wel degelijk in coma was en dat er een ziekenhuisopname was na het ongeval. Waar verwerende partij erop wijst dat verzoekende partij tijdens haar terugkeer uit Iran ten aanzien van de luchtvaartpolitie in Brussel geen melding maakte van een ongeval en/of

ziekenhuisopname van haar dochter, maar daarentegen verklaarde dat zij naar Iran was teruggekeerd om over de Bijbel te gaan spreken en dat zij daar nog aan toevoegde dat zij niet inzag waarom zij niet naar Iran zou mogen terugkeren, betoogt verzoekende partij dat zij bij haar terugkeer getracht heeft om zo snel mogelijk het land opnieuw in te komen en dat zij daarom een verkeerde verklaring heeft afgelegd.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tot op heden geen enkel begin van bewijs heeft aangebracht van het ongeval waarvan haar dochter het slachtoffer zou zijn geworden of van de daaropvolgende ziekenhuisopnames. Deze ontstentenis van bewijs is een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij aangehaalde reden voor haar terugkeer naar Iran. Deze geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar terugkeer uit Iran ten aanzien van de luchtvaartpolitie in Brussel geen melding maakte van een ongeval en/of ziekenhuisopname van haar dochter, maar daarentegen verklaarde dat zij naar Iran was teruggekeerd om over de Bijbel te gaan spreken eraan toevoegend dat zij niet inzag waarom zij niet naar Iran zou mogen terugkeren en door de vaststelling dat verzoekende partij eerst verklaarde haar dochter niet te hebben gezien tijdens haar verblijf in Iran en later evenwel stelde haar toch ontmoet te hebben. Verder bemerkt de Raad dat de opmerking van verzoekende partij dat zij bij haar terugkeer getracht heeft om zo snel mogelijk het land opnieuw in te komen en dat zij daarom een verkeerde verklaring heeft afgelegd inconsistent is met hetgeen door haar werd verklaard tijdens haar gehoor. Wanneer haar wordt gevraagd waarom zij niet had gezegd tegen de luchthavenpolitie in Brussel dat zij haar dochter was gaan bezoeken in Iran, verklaart verzoekende partij dat zij heeft gezegd dat zij én voor haar dochter naar Iran is teruggekeerd én voor haar religieuze activiteiten (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 26/06/2013, p. 6). Het is dan ook opmerkelijk dat indien verzoekende partij werkelijk verklaard zou hebben dat zij ook voor haar dochter naar Iran was teruggekeerd, hiervan niets in het verslag van de luchthavenpolitie vermeld staat (administratief dossier, stuk 8). Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift herhaalt dat zij naar Iran is teruggekeerd omwille van uitzonderlijke omstandigheden, namelijk omwille van het feit dat haar dochter een zwaar ongeval heeft gehad in Iran en in coma was geraakt, erop wijzend dat zij van oordeel was dat zij als moeder aanwezig moest zijn bij haar dochter, ook al wist zij dat zij hierdoor een groot risico liep, is de Raad van mening dat dergelijke loutere herhaling van een van de door haar opgegeven redenen evenmin volstaat om de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid met het politieverlag te weerleggen. Alsook is de stelling van verzoekende partij dat zij haar dochter amper heeft kunnen zien geenszins van aard de tegenstrijdigheid omtrent het al dan niet zien van haar dochter te verklaren dan wel te weerleggen, daar dit een loutere verwijzing betreft naar één versie van haar verklaringen. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het aan haar toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. De Raad concludeert dan ook dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaring van verzoekende partij dat zij naar haar land van herkomst zou zijn teruggekeerd omwille van het feit dat haar dochter het slachtoffer zou zijn geworden van een ongeval of van de daaropvolgende opname in het Golsar-ziekenhuis te Rasht en het Milad-ziekenhuis in Teheran. Verzoekende partij brengt derhalve geen enkele plausibele reden aan die haar terugkeer naar Iran kan rechtvaardigen.

2.2.4.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het plaatsvinden van een ondervraging over haar religieuze activiteiten in België bij haar aankomst in Iran, verklaart verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij 10 000 euro heeft betaald om naar haar land te kunnen terugkeren en om aldaar de douanebeambte te misleiden.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat het gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 juni 2013 als volgt verliep:

“Werden er u op de ambassade vragen gesteld over uw religieuze activiteiten in BE?

Op de ambassade niet, maar wel toen ik in Iran aankwam.

(...)

U zei daarnet dat er u ook vragen gesteld werden over uw religieuze activiteiten in België?

Nee, nee. Ze hebben niet kunnen lezen dat ik vluchteling was. Ze vroegen wat ik al die tijd ginder deed.

Dus de Iraanse autoriteiten zijn niet op de hoogte van uw bekering en uw religieuze activiteiten in België?

Mocht ik bij aankomst in Teheran de persoon niet omgekocht hebben, dan zouden ze mij heel veel vragen gesteld hebben en dan zouden ze het wel te weten gekomen zijn.” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 26/06/2013, p. 3-4).

De herhaling van haar verklaring dat zij 10 000 euro heeft betaald om naar haar land te kunnen terugkeren en om aldaar de douanebeambte te misleiden weerlegt op geen enkele manier *in concreto*

de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekende partij. De vaststelling dat verzoekende partij aanvankelijk verklaart dat aan haar vragen werden gesteld over haar religieuze activiteiten in België bij haar aankomst in Iran terwijl zij dit een weinig later ontkent, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar aankomst in Iran.

2.2.5.1. Inzake de stelling van verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent de procedure om haar paspoort aan te vragen op de Iraanse ambassade in Brussel – verzoekende partij houdt voor op de Iraanse ambassade te hebben verklaard dat zij studente was en een kopie van haar vluchtelingenkaart te hebben voorgelegd waarbij zij het woord ‘vluchteling’ zou hebben afgeplakt – merkt verzoekende partij op dat zij het personeel van de Iraanse ambassade in Brussel heeft misleid en aldaar gesteld heeft dat zij studente was en enkel de voorzijde van haar vluchtelingenkaart getoond heeft, maar niet de achterzijde. Op basis daarvan heeft zij een paspoort gekregen.

2.2.5.2. De Raad is van mening dat aan de verklaringen van verzoekende partij dat zij het personeel van de Iraanse ambassade zou hebben misleid geen geloof kan worden gehecht gezien het volstrekt ongeloofwaardige karakter van de door haar uiteengezette procedure om haar paspoort te verkrijgen.

Verzoekende partij verklaart dat zij op de Iraanse ambassade heeft aangegeven dat zij studente is. Evenwel kon zij geen enkel document van een onderwijsinstelling neerleggen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 26/06/2013, p. 2). Dat de Iraanse ambassade verzoekende partij zonder enig bewijs van haar status als student een paspoort zou uitreiken, is volstrekt ongeloofwaardig. Dit geldt des te meer daar verzoekende partij illegaal Iran heeft verlaten, en niet met een studentenvisum, waardoor het risico bestaat dat de Iraanse ambassade in Brussel ontdekt dat verzoekende partij leugenachtige verklaringen aflegt omtrent haar verblijfstitel in België.

Het volstrekt ongeloofwaardig karakter van de door verzoekende partij verklaarde wijze waarop zij een paspoort heeft verkregen, wordt verder bevestigd door haar verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij bij de kopie van haar bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister het woord “vluchteling” zou hebben afgeplakt (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 26/06/2013, p. 3). Dat het afplakken van een deel van haar bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geen argwaan zou wekken bij het personeel bij de Iraanse ambassade, is geenszins aannemelijk. Bovendien merkt de Raad op dat de opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij enkel de voorzijde van haar vluchtelingenkaart getoond heeft, en niet de achterzijde, tegenstrijdig is aan haar verklaring tijdens haar gehoor. Daar verklaarde zij immers uitdrukkelijk dat zij haar documenten had gekopieerd en doorgestuurd, waarbij zij bij haar bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister het woord ‘vluchteling’ had afgeplakt (*“Ik heb mijn documenten van BE die nodig waren gekopieerd en doorgestuurd (BIVR). Over het woord ‘vluchteling’ heb ik iets geplakt en dan zo gekopieerd.”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 26/06/2013, p. 3)). Uit haar verklaringen blijkt zodus duidelijk dat zij ook de achterkant van haar verblijfstitel – waarop het woord ‘vluchteling’ vermeld staat (administratief dossier, stuk 8) – heeft gekopieerd en doorgestuurd. Deze tegenstrijdigheid bevestigt dan ook de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij omtrent de wijze waarop zij een paspoort heeft verkregen bij de Iraanse ambassade in Brussel.

Daar aan de verklaringen van verzoekende partij dat zij het personeel van de Iraanse ambassade zou hebben misleid geen enkel geloof kan worden gehecht, is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij, die vreest problemen te zullen krijgen met de Iraanse autoriteiten bij een terugkeer naar haar land van herkomst, zich richt tot de autoriteiten van haar land van herkomst om een paspoort te verkrijgen en op deze manier de Iraanse autoriteiten op de hoogte stelt van haar terugkeer naar Iran.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verwerende partij terecht tot intrekking van de vluchtelingenstatus kon besluiten op grond van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus meent de Raad dat bovenstaande vaststellingen voldoende draagkrachtig zijn om tevens de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te schragen. Voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dienen er overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet immers zwaarwegende gronden te bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen. Door het persoonlijk gedrag van verzoekende partij, zijnde het terugkeren van verzoekende partij naar Iran en haar aanvraag van een paspoort voor haar terugkeer bij de Iraanse ambassade in Brussel, ontkent verzoekende partij zelf het bestaan van dergelijke zwaarwegende gronden.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De Raad bevestigt de beslissing van 28 juni 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de intrekking van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van verzoekende partij.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT